

MISJONS RØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENS TJENESTE

NUMMER 1

TIRSDAG 1. JANUAR 1929

I. ÅRGANG

MISJONS RØSTEN

Misjons-Røsten presenterer sig herved for leserne med sitt første nummer. Vi sender ut dette nummer for jul og neste ordinære nummer kommer omkring 15. januar, hvorefter bladet regelmessig vil komme hver 14. dag. Bladet er viet misjonsarbeidet blandt de frie venner og det er med bønn til Herren om at bladet må bli godt mottatt at vi nu sender det første nummer ut.

Meget arbeid kreves for bladet kan komme ordentlig igjenge, men de brødre som har tatt på sig denne oppgave, vil gjøre

alt for at leserne skal få en god misjonsavis som kan holde dem underrettet om arbeidet ute på de forskjellige misjonsplasser.

Det tar imidlertid sin tid å komme i forbindelse med misjonærene, likesom avstandene er lange og postbefordringen besværlig.

Flere misjonærer har uttalt ønsket om et misjonsblad og det er å håpe at bladet vil virke som en vekkende røst for alle tiders største sak: Å bringe evangeliet stadig videre ut i hedenskapets mørke.

R e d.

Nødvendigheten av Åndens kraft.

Disiplene blev betrodde det store hverv å bringe evangeliet ut til alle folkeslag, og hvilken kjempeoppgave var det ikke! Den verden de skulde gå ut i lå i dypeste forstand i det onde: menneskene ilbad av og roste sig av sine laster. Barmhjertighet var noe ukjent. Ved de bødige gladator-leker kjempet mennesker med hverandre og de følte det ikke som noen vanære å slå hverandre ihjel. Tvertimot. Midt i en sådan verden hvor

Rom var den førende og det slettest mulige eksempel, begynte Herrens første venner å bære det gode budskap ut. De hadde ikke rikdom eller sosial anseelse. De var et foraktet folk, uten utdannelse, uten eiendom, uten forsamlingshuser, ja endog uten en samlet bibel eller kristelig litteratur. Den offentlige mening var imot dem, de led forsmædelse og forfølgelse, ofte landsforvisning og død. Men tross alle de ytre forhold bar deres gjerning, den rikeste frukt. På pinsedag alene blev 3000 sjeler vundet. Og spør vi om hemmeligheten ved denne åpenbare store velsignelse og de rike frukter de første kristnes vidnesbyrd bar, da blir svaret: Disse vidner var fylt av den Hellig Ånd! De var iført Guds fulle rustning og kunde derfor beseire alle ondskapens makter. Deres ord var som vingede piler som satte sig fast og bødte hjertene til Gud, og hvor deres forkynnelse ikke kunde rekke frem, der bar deres liv evangeliet frem.

Betrakter vi så de ytre forhold vil troende her hjemme i vår tid arbeider under, med disse første vidners, hvor meget større resultater skulde vi ikke da kunne vente oss. Samfundets tankegang er — sammenlignet med hine tiders — dypt påvirket av kristendommens ånd, og store midler er nu i de kristnes eie. Vi har nu kristelige institusjoner, vi har bibelen trykt på flere hundre språk og dialekter og en rikdom av religiøs litteratur, og al-

likevel skjer det, når vi skal være ærlige, svært lite de fleste steder.

Mange nyomvendte, ja eldre med, slår sig til ro med den kjensgjerning, at de er frelst. Bare de er kommet innenfor Guds rike, er de tilfreds med å forbli små barn eller åndelige krøplinger. De har ingen trang til å komme videre frem, ingen trang til å ofre noe av sin tid for sjeles frelse. Et behagelig liv som skyr all umak og kamp smaker dem bedre.

Hvad Guds menighet fremforalt trenger idag, er å iføres kratten fra det høie. Guds lægemiddel mot halvhet og verdslighet er en større erkjennelse av Guds rike nåde.

Moody avslører uten menneskefrykt sannheten, men peker også på veien og hjelpemidlet, idet han sier: «Ni tiendedel av de kristne tenker aldri på å vidne om Kristus. Når de ser et menneske, kanskje en nær slektning, som går mot fortapelsen, taler de ikke til ham om hans syndefulle liv og spør å vinne ham for Kristus. Der må være noe galt her. De er troende, de er Guds barn, men de har ingen frihet, de eier ikke den kjærlighet, som sanne Kristi disipler burde ha. Mange mener at vi trenger til nye metoder, men der finnes ingen sådanne i Guds rike. Hvad Guds folk trenger idag, er den kraft som apostlene hadde! Om vi får den inn i våre menigheter, da vil der komme nytt liv. Da vil vi få nye prester og evangelister, d. v. s. de samme, fornyet ved Guds kraft, fylt med Ånden. Å, om dog Gud fikk salve sitt folk! Og han vi gi den sin Ånd, som hungrer og tørster etter å bli iført de himmelske krefters».

Også Spurgeon var av samme mening: Vi siterer følgende: «Om vi ikke hadde Ånden vilde det være bedre å lukke kirkene, spikre igjen dørene og sette et stort kors på dem og bekjenne: Gud vær oss nådig. — Død kommer over den menighet som ikke lenges efter Ån-

Hvem vil gå?

Hører du ei Jesu stemme:
«Hvem vil til min vingård gå?
Hvit er akren, hosten venter,
men arbeiderne er få»,
høit og sterkt din Herre kaller,
rik belønning venter dig.
Hvem vil svare glad og villig:
«Her er jeg, send mig, send mig!»

Om du ei kan havet krysse
for til hedningland å gå!
Hedninger du her kan finne,
på den brede syndens vei,
Bringer du ei rike gaver,
Enkens skjerv du ofre kan;
rikt velsignet den vil blive;
at forgjettelsen er sann.

Sig ei, du kan intet gjøre,
når din Herre kaller dig,
medens sjele går mot døden
på den brede syndens vei,
gå frimodig, gjør hans gjerning,
hjelp du vil fra himlen få;
derfor svar ham glad og villig:
«Herre, send mig, jeg vil gå!»

den og sukker og beder inntil Ånden mektig blir utgydt i dens midte».

Hvor omsorgstull var ikke Jesus for sine disipler. «I Skal bli i staden inntil I blir iført kraft fra det høie», sa han.

Der behøves kraft til utskillelse fra verden, og kraft til tjeneste for Gud midt i verden, det er just hvad Guds folk behøver idag. Det er forferdelig å se i hvor stor grad Guds folk praktisk talt har glemt nødvendigheten av å iføres Åndens kraft. Måtte vi alle innse nødvendigheten av å tro Kristi forgjettelse og å iføres Guds fulle rustning.

Efterlatenhet.

— Den tapte sjel er ikke alltid den som har gjort mest ondt, men den som har forsømt å omvende sig og søke Kristus.

— Det var ikke fordi tjeneren med det ene talent forsøkte å stjele det, men fordi han forsømt å bruke det, at han mistet det.

— De dårlige jomfruer blev ikke utestengt fordi de skjentes på veien, men fordi de ikke hadde olje i sine lamper.

— Mannen ved brylluppet blev ikke kastet utenfor fordi han hadde fornærmet noen, men fordi han hadde undlatt å ta bryllupskledningen på.

— Fordømmelseserkjennelsen på dommens dag vil ikke bli: «Fordi du har stjålet brød», men: Jeg var hungrig, og I ga mig ikke å ete.

KOLDE HJERTER

Følgende uttalelser av den bekjente misjonsfører Oldham inneholder en sannhet som bør vekke oss alle til erkjennelse og ydmykelse. Han skriver i sin bok «Verden og evangeliet»:

«Det er en vanlig feilopfatning å tro at menighetens hjelpekilder er bestemte og kan måles. Kristendommen er liv, og livet kan ikke måles med matematikkens lover. Det kan ikke beregnes. Det har uendelige utviklingsmuligheter.

Et arbeid som en syk stakkar må bruke all sin kraft på, går som en lek for den som er frisk og har en sprudlende livslyst. Når menneskenes sjeler blir brennende, muligjgjøres det som var utenkelig så lenge deres hjerter var kolde.

Det er ikke den materielle rikdom hos et folk som er avgjørende

for dets kraft til å støtte misjonsarbeidet, men den ånd som besjeler det. Det som hittil er gjort for å utbrede kunnskapen om evangeliet over verden, står så lite i forhold til deres antall og velstand som bekjenner sig for å være kristne, at var bare de kristnes hjerter brennende, så kunde misjonsarbeidet fordobles, selv om tallet på de kristne og deres velstand går betydelig ned. —

Ånden er det eneste som har betydning. La menneskenes hjerter røres av en tilstrekkelig kraftig maning, og hvad som helst skal kunne utrettes. —

Vanskeligheten ligger ikke i våre hjelpekilder, som er like uuttømmelige som Gud selv. Den ligger helt og holdent i våre kolde hjerter og svake viljer».

Gå til Jesus.

En ung kvinne som blev anmodet om å komme til Jesus, sa:

— Det er for meget å opgi.

— Hvor høit tror De Gud elsker Dem?

Hun tenkte sig om et øieblikk og sa så:

— Så høit at han ga sin sønn.

— Tror De om Gud elsker Dem så høit, at han kunde gi sin sønn for å dø for Dem, at han da vilde forlange at De skulde opgi noe som er til Deres beste å beholde?

— Nei.

— Vil De da beholde noe som ikke er til Deres beste?

— Nei.

— Gå da til Jesus straks.

Og det gjorde hun.

Svak tro.

Den svake tro er også en tro. Ti vår salighet beror ikke på vår tros verdighet, hvor sterk eller svak den er, men på Kristus. Som et lite og skrøpelig barn holder en skatt og perle med sin svake hånd, således holder og griper den svake tro Kristus, den edle skatt, med all hans fortjeneste, likesåvel som den sterke tro. Og den svake-troende har i ham og ved ham den samme rettferdighet og salighet, som den sterk-troende har. Og likesom øienstenen er en liten og svak ting, men allikevel kan nå solens lys og stråle, om den enn står høit på himmelen, ja endog solen selv, som dog er mange ganger større enn jorden, således kan også troens øine om det enn er lite og svakt, allikevel fatte og gripe rettferdighetens sol, Jesus Kristus, med dens fullkomne skin og andre usigelige goder og gaver.

— Ved daglig lesning i Guds ord søker jeg å vebne mig mot alle fristelser.

Gustav Adolf.

FRED

Hvad innebærer ikke disse fire bokstaver?

Fred!

Et fredfullt hjerte som ingen storm og intet uvær på livets ocean kan forstyrre. Denne fred kan ikke kjøpes for all verdens rikdom. Du kan heller ikke arbeide dig frem til den. Nei, den kan kun mottas.

For å kunne komme i besiddelse av denne kostelige gave må du over på den annen side — over fortapelsens avgrunn. Broen som fører over denne avgrunn er Jesus Kristus. Uten om denne ene finnes ingen frelse. Han er vår fred! Ikke som verden giver, giver jeg; i min fred giver jeg eder.

Han er vår frelses høvding. Du som drives frem i mørket med tvil og vantrø i hjertets dyp, du, som er fredløs og bitter i sinnet, hør hvad røsten roper ut ennu idag: Min fred gir jeg dig!

Ta mot kallet mens røsten lyder der som sterkest.

Snart nok kan fredsbasunens toner forstumme. Du vil lytte forgyves. Domsbasunens toner kan nårsomhelst nå ditt øre.

Herrens kall gir kun løfte for dagen. Idag, om du hører hans røst, da forherd ikke ditt hjerte.

Frelseren står idag med utrakte hender. Disse hender, som bærer merke etter naglene, er garantien for at fredsapakten er opprettet og står ved makt. Du er kjøpt tri ved hans blod da han blev naglet til korset.

Er du ikke kommet inn i fredsforbundet, la da korset bli skillevei — la det bli din ære.

A. J. L.

Å vokse i nåden

Letyr ikke bare å bli mer lydig og from, men også å bli mer full av kjærlighet, av Kristi kjærlighet, mer fin, vennlig, omtentksom og uegenntytig.

MISJONS RØSTEN

Fritt uavhengig organ i misjonens tjeneste.

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomite og utkommer hver 1. og 15. i måneden. — Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adr.: «Misjons-Røsten», Post-box 32, Sarpsborg.

Abonnementspris er: For enkelt nr. 20 øre, kr. 2,00 for halvåret og 4,00 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6,00 pr. år.

Bladet kan bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonærene. Adresseforandringer, skriftlig oppsigelse og betalinger skjer til ovenstående adr.

Misjons-Røsten.

Vi lever i avisenes og tidsskriftenes tidsalder. Mange dukker opp for så etter kortere eller lengre tids levedyktighet å gli ubemerket av oss tiden. Det er dog ikke å håpe at så skulde bli tilfelle med «Misjons-Røsten.»

Når vi har gått til et så stort skritt som å utgi bladet i et såvidt omfangsrikt format, så har det sin grunn i tidens store krav og fordringer på dette område. En mer beskjeden begynnelse hadde kanskje ikke vært av veien.

Imidlertid tror vi at «Misjons-Røsten» har livets rett, og at den har sin bestemte gjerning å utføre. Det har lenge vært et utbredt ønske blandt de frie venners misjonærer — både de hjemmeværende og de som arbeider ute på misjonsmarkene — å få sitt spesielle tale- og skriftmateriale som kunde betraktes som deres eget. Bladet vil da også i første rekke bli viet de misjonærer som uten organisasjonsmessig økonomisk støtte er gått ut i Herrens store vingård.

Etter flere oppfordringer og oppmuntringer har vi nu påtatt oss oppgaven med å utgi dette misjonsblad. Tanken har ofte vært drøftet og etterhvert har alt jevnet sig til og nu er altså «Misjons-Røsten» blitt til virkelighet.

Vi er imidlertid fullt klar over det ansvar som følger et slikt foretagende som dette. Det vil nok til en begynnelse stille sig mange vanskeligheter i veien, slike som alltid er uundgåelige når noe nytt skal settes ut i livet. Men i tillid til at bladet blir møtt med den velvilje og forståelse det med rette har krav på, har vi trostigt gått til oppgaven med tro på at også denne gren av arbeidet for Herrens sak skal utføre sin gavnlige virkning for Guds rikes fremme.

Det er da å håpe at «Misjons-Røsten» oppnår sin hensikt, nemlig å bringe misjonærene ute på feltene og bladets lesere her hjemme nærmere i kontakt med hverandre.

Som det vil fremgå av undertitelen på 1. side stiller bladet sig å vngjørt utenfor alt partiveien og skal være et fritt uavhengig blad i misjonens tjeneste. Som sådant vil vi da også forsøke å holde våre lesere å jour med misjonsnyheter også fra andre trossamfund, avfattet i korte meddelelser fra feltene. Det er også tanken å bringe fotografier fra de forskjellige misjonsstasjoner og av våre arbeidere der ute, likesom bladet vil bringe oppbyggelige artikler og korte inserater av de som rører sig i tiden og har krav på åndelig interesse. Vi vil kort sagt sette alt

inn på å gjøre «Misjons-Røsten» så interessant og leseverdig som mulig, hvilket vi har godt håp om etter de mange tilsagn om støtte med hensyn til stoff-levering.

Det er ingen liketil sak å utgi et nytt blad, men vi håper som sagt på forståelse og tillid, og fremforalt overbærenhet som ikke alt går etter beregning i den første sansynlige trengselstid.

Bladet vil det første år komme ut hver fjortende dag, den 1. og 15 i måneden. I forhold til størrelse og utstyr er abonnementsprisen regnet layest mulig: 20 øre i løssalg, 2 kr. pr. halvår og 4 kr. for året.

Foretagendet er således ikke basert på namsomhelst fortjeneste. Målet er foreløbig å få bladet til å svare de ingenlunde små utlegg, hvorefter eventuelt overskudd — som vel vanskelig kan påregnes i disse første vanskelige tider — vil gå til misjonsarbeidet.

Men for at bladet skal bli godt må det også ha mange venner. Det er jo så med en avis at den har behov også av lesernes interesse.

Vi har til en begynnelse tenkt å ordne oss med løssalg i by og bygd, men det er selvfølgelig intet i veien for at halvårlig og helårlig abonnement kan tegnes.

Det er å håpe at «Misjons-Røsten» heretter vil bli en kjærkommen gjest i hjemmene.

Opgaver.

Hundre, ja tusen av forskjellige ting ligger for oss i det fjerne. Det er mangt og meget vi ønsker å oppnå, og som vi nu skuer klart, men som vi aldri får oppnå. Et menneske setter sig fore meget i sitt hjerte; har mange lyse planer, men tar aldri et standpunkt for å få utrettet eller gjennomført sine planer.

Det er ikke Guds vilje at et menneske som er utrustet med gode gaver og evner, skal slå sig tilro med dette. Nei! Men de skal være med både i ord og i gjerning og utføre Guds befalinger.

Opgaver er verden full av. Evnerike menn og kvinner er det heller ikke mangel på. Men det store spørsmål er: Hvor er de? Eller — hvor blir de brukt? Tusener av mennesker har Herren skjenket sine uverdlige gaver og evner, men de blir ikke brukt til det gode. Pundene som vi mennesker skal forvalte bærer ikke renter. Men dagen kommer da Herren den almektige krever sitt tilbake og hvem er den utro tjener han finner med sitt pund nedgravet i jorden? Den kostbare tid er bortkastet og de himmelske gaver som Herren selv har skjenket er fruktløse. Opgavene han gav oss å utføre står kanskje fremdeles der uten å bli utført.

Jesus selv viste oss at han kunde utføre Faderens befaling. Ingen ting blir lenger en byrde for oss så sant vi går Herrens stier, men kraften blir skjenket i den stund du er villig.

Paulus viser oss en villighet som ingen annen kan prestere. Han var også villig til å lide for Kristi navns skyld. Ingen ting blir tungt for oss når vi med hele vår tilværelse vil tilfredsstille vår Mester. Er du villig til å utføre de oppgaver Herren har vist dig, da skal både du og andre bli velsignet derav.

S. T.

De unge og misjonen.

Skrevet for Misjons-Røsten av den kinesiske evangelist Ulysse Ho.

Ungdomstiden er den beste tid, en blomstringstid av stor verdi. Men det er også en avgjørelsens tid for den videre utvikling og for fremtiden.

Vi som er unge, la oss ikke forsakte denne vår beste tid, men benytt den til Guds ære, til andres velsignelse og til vårt eget gagn.

Livet her nede er av stor betydning. — Der finnes ikke et menneske, hvits fødsel er tilfeldig eller skjedd på slump. Vårt liv er et Guds verk, skapt i Jesus Kristus til gode gjerninger, som Gud forut har lagt ferde for at vi skulde vandre i dem.

Ungdom! Husk på at det er nåde over nåde. Vi skylder ham, den gode Gud, innerlig takk. La oss vie vår beste tid til hans tjeneste, og han skal gi oss både nåde og kraft til å leve et betydningsfullt liv.

AFRIKA

Blant Afrikas ville.

Av et privatbrev.

East Afrika.

— — — Ja, jeg lovet å skrive til eder da jeg kom til Afrika, men tiden løper rent ifra oss her ute. Det er ikke så lett å finne tid til å skrive, man har så mange jern i varmen her på misjonsmarken. Kan til Herrens ære si at jeg trives godt i Afrika, i arbeidet blandt de sorte. Det er alltid best å være midt i Guds vilje. Vi ser endel kommer til korsets fot, ikke mange om gangen, men en for en sannes de inn i follen. En ung gutt overga sig til Gud forrige søndag, en gammel kvinne på onsdag og en ung pike sist søndag. Ja, nu er jeg på et nytt felt, i mange måter forskjellig fra det gamle, skjönt det er bare ca. 200 engelske mil fra hvor jeg før har vært. Folket her synes å være bundne i et enda dypere mørke enn jeg noen gang har sett før her i Afrika. Høvdlingen her er meget imot evangeliet og søker å hindre oss på alle måter. Det sies endog at han har drept sin egen sønn fordi han blev troende. Sikkert er det at denne unge gutten døde på en mystisk måte, som helst kunde tyde på forgiftning, enten det nu var hans far som hadde gjort det eller om det var noen andre. Det siste denne høvdling har gjort for å gjøre Guds verk til intet er at han har opprettet en politisk skole i sin krål, bare 5 min. vel fra misjonsstasjonen. Det er nemlig kommet istand en ny

Den beste måte å leve på er å vie sitt liv til arbeid i den store vingård. Der er der ingen arbeidsledighet og der er plass for dig, hvis du er villig til å arbeide for Gud. Denne vingårdseier er god og tetterferdig. Han vil lønne dig etter din gjerning.

Når vi ser ut på hedningenes mark og skuer den store masse som lamlede søker etter noe som kan tilfredsstille deres hungrende sjele, da er det et vink til oss at Mesteren har bruk for oss i sin store tjeneste. La oss ikke være ledige men skynde oss å ta mot hans kall og gjøre som han har befalt oss. La ikke din beste tid fare hen før du hengir dig til Herrens tjeneste.

— Men ungdomstiden er også en farefull tid, full av fristelser av alle slags. I vår egen kraft kan vi intet utrette. Vi makter ikke å stå mot satan som med sine tusende onde tjenere vil lokke oss med sine listige planer for å ødelegge vårt liv. Vi behøver dog ikke å tape motet, ti vår Herre Jesus Kristus har allerede overvunnet satan. Vi som hører Jesus til, hører også til de seirende. Han skal tride for oss, og vi kan bare være stille. Han vil sikkert føre dig til seier. Han har lovet å være med oss inntil verdens ende.

Ungdom, la oss overlate oss til hans faderlige omsorg og være lydige mot hans kall, så skal du få skue hans store herlighet. Amen.

Ulysse Ho.

politisk organisasjon herute som ligner kommunistene hjemme og som har grepet veldig om sig blant de sorte. Det er hatet til de hvite som er mest fremtredende hos dem. Et sted hadde de ødelagt de hvites gravlund, hodde vellet støttene, trampet ned gravene og revet opp gjerdene, og over dette blev de hvite så forarget at de brente ned denne organisasjons lokaler i tre forskjellige byer. Høvdlingen er en av de værste her i distriktet og gjør alt for å sette sitt folk op imot religionen. Men en av hans døtre er blitt frelst og jeg tror at Gud skal frelse flere av de 200 menneskene i hans krål. Dere får hjelpe oss å be for ham, og husk på mig i bønn også. Det er jo ikke så greit for en ung kvinne å være her ute i villmarken ganske alene. Det er så meget malariafeber her, og så mange løver og slanger. Men vi har en stor Gud som er mektig til å bevare oss. Det er 42 engelske mil til nærmeste misjonsstasjon i nord, 30 til den i vest, 15 til den i øst, og 30 til den i syd, men her er der ingen misjonærer nu. Vi må gå tilfots overalt, og det er tungt her i varmen, klimaet er så dårlig at hester kan ikke leve her som i Swaxiland. Men Herren gir styrke så som dagen er. Der er ingen annen å forlate sig på enn ham herute, men det er nok.

Hjertelig hilsen, Eders søster for Jesus i Afrika.

Ingrid Løkke n.

— Det var en tid da jeg ikke hadde omsorg for hedningene. Det var da jeg ikke hadde omsorg for min egen sjel.

ORD FOR DAGEN

Følat dig på Herren av hele dag, hjerte, men lid ikke på din forstand. Kjenn ham på alle dine veier, så skal han gjøre dine stier rette.

Ordsp. 3. 5-6.

Guds ord.

Der er en stor forskjell på Guds ord og menneskets ord. Et menneskes ord er en svak lyd som flyr i luften og snart forsvinder, mens Guds ord er større enn himmel og jord, ja større enn død og djevle; Guds makt er deri, og dette ord varer evindelg. Derfor bør vi flittig studere Guds ord og tro forvisst på Gud deri selv taler til oss.

Vår kinesiske broder

som for tiden besøker de frie landsamlinger hadde onsdag 5. og torsdag 6. desbr. møter i Misjonsstasjonen Sarpsborg. Møtene var godt besøkte.

Ulysse Ho blev troende som en ten gutt. Han har fartet meget rundt i verden og var for 4 år siden på Norgesbesøk.

Han bragte en hilsen fra de kinesiske kristne til vennene her i Norge og tokket deres takk for misjonsinteressen for Kina.

De voldsomme trengsler og vanskeligheter som Kina har vært utsatt for de siste år hadde satte storeleilige stopper for misjonsarbeidet og hadde skapt mange vanskeligheter. Det endte med at misjonærene på hans hjemsted måtte forlate misjonsstasjonene, likesom arbeidet blev nedlagt i skoler, sykehus og lignende.

Under disse trengsler blev Ulysse Ho kalt hjem til den kinesiske menighet. Den hadde nu valgt medlem enten å oppgi arbeidet eller å så fortsette uten de utenlandske misjonærens hjelp. Den siste utvalg blev valgt. Hadde man ikke de livvite misjonærer å støtte sig til grep de ordet og forgjeltelst Herren skal stride for oss. På det nå måtte kom stedets første innflytning menighet istand med egen kinesisk forstander.

Ulysse Ho uttalte at man måtte se trengslen som sendt fra Herren. Og det var stor årsak til å prise Herren for hans underlige førel med de kinesiske kristne. Alle til tjener den til gode som frykter Guds skiske Gud. Mange av de kristne blev gjennom trengslen hardet styrket i troen, og blev derved så istand til å arbeide videre for Guds rikes fremme i det store folkeland som Kina rummer.

Da nasjonalistbevegelsen var sterk vekst i Kina, mente vår kinesiske broder det var Herrens vilje gjennom trengsler og forfølgelse å fostre og lutre de innfødte kristne for gjerningen.

Det er underlig å betrakte Herrens handlemåte med sitt folk. Kina har fått erfare at «Herrens ord er ikke et våre velser».

Torsdag var Ulysse Ho iført kinesiske drakt. Han bringer med sig mange vakre kinesiske håndbeider som kan kjøpes. Inntekt av salget går til arbeidet i den kinesiske menighet.

HERRENS KALL

Skrevet for Misjons-Røsten.

Vi var en del nyfrelste og var begeistret for Herrens sak og hans rikes utbredelse her på jorden, så en ganske ung mann til mig under en samtale vi hadde forleden. Når vi nyfrelste var sammen talte vi begeistret om hvor herlig det skulde være å komme ut i Mesternes tjeneste. «Jeg skulde gjerne se om det var imøgkelig, så en av dem.

Hvor ofte høre man ikke slike uttalelser i en velsignelsesrus? Jeg kom uvilkårlig til å tenke tilbake på min egen begynnelse, efter at Herren hadde fått frelst mig.

Jeg gikk alltid og drømte og syntes i fantasien å se mig selv som misjonær blandt de sorte nede i Afrika et sted. Jeg hadde hørt om noen som var lenger fremme på veien enn mig selv, som hadde tanke på misjonsgjerningen. Dette satte glød i mitt unge hjerte: «Å, om jeg kunde få følge med dem».

I min begeistringsrus hadde jeg knapt hatt tanke på å spørre om Herrens vilje i dette stykke.

Når jeg kom i stillhet for mig selv, var jeg ikke fullt så villig. Ja, det er kanskje ikke rett å bruke uttrykket «villig», for viljen var dog ærlig nok, men jeg så saken i et annet lys. For det første var det ansvaret som følger en slik gjerning og for det annet mitt eget gudsforhold. Er du moden for gjerningen? var et spørsmål som stadig lød i mine øren. Det er lett i en salighetsrus å «bestemme sig» for en ting noe annet å bli stillet overfor virkeligheten innfor Guds åsyn.

Efter som tiden gikk falt sinnet mer til ro, og i min videre vandring i Andens skole blev jeg oplyst om en meget viktig ting, nemlig å sette skille mellom vår egen lyst og vilje og Herrens vei og vilje med den enkelte.

Saken blev lagt frem for Herren med forvisning om at han skulde åpenbare min gjerning, som Gud forut har lagt ferdig for at vi skal vandre i den. (Ef. 2, 10).

Ved å høre en preken over emnet «Herrens kall» åpnet Herren mine øyne. Jeg måtte erkjenne at

det ikke var min gjerning å gå ut. Det var et annet virke som lå terdig, og Herrens godhet åpenbart også dette.

Da jeg var kommet til klarhet over min vei, bad jeg i all entydighet om at Herren skulde stadfeste med medfølgende tegn. Og det er godt å vite at vi har anledning til å prøve Herren.

Første gang jeg redd og skjelvende og under megen kamp gikk i Herrens vilje, sukket jeg til Gud at han måtte høre og svare. Det var som hjertet var nær ved å sonderes. Men så falt freden og stillheten over mitt sinn ved en røst som hvisket: «Forlat dig på Herren, han skal gjøre det».

Og da jeg kom frem fikk jeg erfaring, at Herren hadde gått forut og jevnet veien. Og min bønn blev oplyst. Priset være hans navn. Han er den han har sagt sig å være og har beseglet alle sine løfter med et evig ja og amen.

Nu en lang tid efter dukker minnene frem om min første tid, og jeg har fått prøvet at «mine tanker er høiere enn eders tanker», som Herren sier i sitt ord. Hvor fryktelig måtte det ikke føles å gå ut i egen kraft for så efter en tid å måtte erkjenne, at man ikke er i Guds vilje. Mange har lidd skibbrudd på sin tro av denne grunn. Uanet motstand og kamp har møtt, motet-har sviktet og det hele har i flere tilfeller tatt en ende med forferdelse.

Mange triste eksempler kunde nedskrives herom.

Det samme kan også overføres på forkynnergjerningen her hjemme.

Du unge leser, prøv Herren! Bed om åndens opplysning, og den skal gis dig.

Skulde imidlertid du som leser dette være kommet til den faste overbevisning om at det er Herrens vei og vilje med dig å ofre ditt liv for forkynnergjerningen, da nøi ikke! Er du en ungdom, så innrett ditt liv, din gjøren og laden for dette store og hellige kall — vel den største gjerning som kan

Misjonær Berger Johnsens arbeidsfelt.

Republikken Argentina i Syd-Amerika er et av verdens mest forsovnte misjonsfelt. Befolkningen består for størstedelen av en blandingssrase av europeere og indianere. Religionen er overveiende katolsk, opblandet med indianernes gamle hedenske gudsdyrkelse. Dessuten finnes en masse vilde indianere både i Nord- og Syd-Argentina. De lever i fullstendig hedensk mørke.

I Embarcation i Nord-Argentina, ca. 1890 kilometer fra Buenos Aires, hvor den norske misjonær Berger N. Johnsen, har sin misjonsstasjon, streifer vilde indianere omkring i urskogen, nakne og frie, som da Columbus kjørte til Syd-Amerika.

anbetroes — nemlig i Kristi sted å forkynde det glade budskap om full frelse og forløsning ved hans blod. — La intet hindre dig i å gjøre hans vilje. Satan vil nok bruke alle mulige midler og snarer til å få dig til å vike unna Kristi guddommelige befaling.

Han vil nok si dig at det er bare innbildning fra din side, og at du ikke er skikket.

Men da er det velsignet å vite, at Herrens kallelse ikke er sløret i dunkelhet, så man behøver å tvile. Er det Herrens vilje så gir han så tydelig beskjed, at hverken satan eller hans onde makters åndehær formår å vriste overbevisningen ut av ditt hjerte.

Som de der har Jesus til vår Herre er den bønn som i almin-

Her har flere indianerstammer, som er helt uberørt av evangeliet sitt tilhold. Blandt dem er Mattakko-indianerne som vi ovenfor bringer et gruppebilde av. De er hungriige efter å få høre om Jesus og ber om å få sig tilsendt flere misjonærer. Det er åpent for Kristi evangelium i Nord-Argentina og der trenges mange, helst unge menn, som vil ofre sig helt for Herrens sak.

Det er 18 år siden Berger N. Johnsen begynte sitt arbeid for Herren blandt dette folk og flere priser idag Herren for full frelse i Jesu blod.

Berger Johnsen står helt frit. Kasserer er H. H. Spønstebo, Østerholt pr. Bø, Telemark.

delighet kanskje blir meget forspømt, ja det er ikke mindre enn en kongelig befaling det som står anført i Matt. 9, 37—38: «Høsten er stor, men arbeiderne få, bed derfor høstens herre at han vil drive arbeidere ut til sin høst».

La oss derfor, alle som har fått øinene op for misjonens store betydning, la oss be denne bønn og be Herren åpne veien for de som følger det hellige kall å gå ut med livets lys til de som sitter i mørke.

Misjonsvenn.

FRELSEREN

Den opstandne Frelser er den samme igår, idag, ja til evig tid. Forvent å møte ham, når du går på

veien, når du sitter ved ditt bord i hjemmet, når du samles med Guds folk, eller når du er bedrøvet og trykket under sorg eller under erkjennelsen av din synd og følelsen av å komme tilkort. Han kommer til dig som seirherren over din synd, som trøsteren i din sorg, som den der ene kan tilfredsstille dig, styrke dig, omslutte dig med sin kjærlighet, gjøre dig glad, fylle dig med sin Hellig Ånd og sende dig ut i sin tjeneste på jord.

I sannhet en fullkommen Frelser.

BRUK «RØSTEN»

For å «Misjons-Røsten» skal svare til sin hensikt er det nødvendigt at enhver som har interesse av det betrakter det som sin egen eiendom og skriver i det. Du vil kanskje som så mange andre undskyldes dig med at du ikke kan skrive og så det blir slik at det passer i blået.

Vi er sikker på at du har mange oppveiser i hveruagslivet. Hvis du har åpne øyne, skal du finne at det er alltid noe å skrive om. Fortell om Herrens godhet mot dig. På den måte kan du spre lys og soiskin til alle dem som kan være stedt i samme vanskeighet som den du er i.

Er du forskrekket for det lille mysterium som heter «gramatikk», så kan du trykt se bort fra den side av saken. Redaktøren går gjennom manuskriptet og klarer oss floke for dig.

Vi vil også være takknemlig for å få meddelelser fra misjonsarbeidet i forsamlingen, fra barne- og ungdomsarbeidet o. s. v. Fotografier av interesse mottas og settes inn med orienterende opplysninger.

Misjonskassererne som sikkerlig har meget på hjertet, venter vi i stor utstrekning vil bruke «Misjons-Røsten» til å komme i forbindelse med leserne. Våre spalter vil alltid stå åpne i så stor utstrekning plass tillater. Legg merke til utgivelsesdatoene, hver 1. og 15 i måneden, og send manuskriptene i god tid før det nr. de ønskes innatt.

Adressen er: «Misjons-Røsten», post box 32, Sarpsborg.

FOR FAMILIENS YNGSTE

DA THOMAS BLEV MISJONÆR

Thomas var otte år gammel. Hans far og mor og søsken var alle frelst og priste Gud. Men Thomas sølte sig så ensom, når de priste Jesus, ti han kunde ikke gjøre som de, fordi han ikke var frelst. Der var noget som hvilte så stille og tungt på dette lille barnshjerte: Hvorfor kunde ikke han være med og dele andres glede over frelsen? Hvorfor var han ikke frelst? Vilde ikke Jesus frelse ham? — Jo, bare Thomas selv vilde, Jo, visst vilde han bli frelst, men hvordan skulde det gå til?

— Gi ditt hjerte til Jesus b'ev det sagt til ham av far, mor og søsken, igjen og igjen.

— Hvordan går det til da? Jeg må vel ikke bare be Jesus frelse mig, jeg må vel også si til Jesus at jeg tror han gjør det, når jeg ber derom. Og da må jeg vel takke og la imot frelsen. Da gir jeg mitt hjerte til Jesus.

Slike tanker, kanskje ikke akkurat formet slik i ord, var Thomas opptatt med i sitt sinn, og sluttelig gikk tankene over i hans vilje, og viljen blev en fast be-

slutning om å overgi sig til Jesus på den uttenkte måte. Det gjorde han også. Han bødte sine kne og bad Jesus om tilgivelse for sine synder, og da fikk han fred og glede i sitt hjerte.

Men Thomas vilde ikke stanse ved å motta syndernes forlatelse og fred og fryd. Han vilde nu følge Jesus på den vei han selv har foreskrevet, når han s'ers: — Den som tror og blir døpt, skal bli frelst. Han vilde bli døpt til Kristus, nå han var kommet til troen på ham.

To år er gått — Thomas er nu ti år gammel. Lenger kunde han ikke vente med å følge Jesus i dåpens grav. Dåps-handlingen skulde finne sted i et nærliggende vann.

Dagen var kommet, og ved stranden står Thomas hvitklædt, ferdig til å begraves med Kristus ved dåpen til døden for derefter å vandre i et nytt levnet. (Rom. 6, 3—4).

Det var en gledens høitidsdag sammen med foreldre og søsken som stod omkring Thomas. Og mens lovsangen bruste frem fra frydefulle hjerter, blev Thomas døpt til barnvennen Jesus.

Nu står Thomas atter ved stranden og ser utover det stille vann omkranset av skogklædte berg. Han føler sig hensatt i en ny og skjønnere verden enn denne. Øinene løstes opad til de evige bergene og under gledestårer priser han Gud med høi røst for frelsen, og at han nu hadde fått følge Jesus i dåpens grav, og at han i fortsetningen får følge Jesus på den smale veien til det hjem hvor han nu er for å berede sted for sine.

Men det var ikke nok å stanse her for Thomas, ti han hadde et brennende begjær for hedningens frelse. Dagen kom også, da han gav Jesus hele sitt liv i misjonens tjeneste. Frelsesryden ophørte ikke hos Thomas, men mange sjele blev vunnit for Jesus.

Kjære barn! Er det ikke herlig å i Jesus sådan kan få innta barns hjerter og overføre dem i det himmelske? Det er et lykkelig liv å leve og et salig mål å nå. Følg også dere den lille Thomas' eksempel.

OVERBEVIST

En negerhøvding i Afrika besøkte engang en misjonær som nylig var kommet og hadde slått sig ned på hans eiendom.

Misjonæren hadde to bilder på veg-

gen i sin tarvelige bolig. Høvdingen betrakket dem og sa:

- Hvem er denne kvinne?
- Det er min mor.
- Har du mange brødre?
- Nei, jeg er eneste sønn.
- Og din mor lot dig allikevel reise så langt bort?

— Ja, svarte misjonæren, det var fordi hun elsket dere. Hun vilde at dere skulde få høre om ham som har gjort henne, far og mig så lykkelig.

— Din mor må være meget glad i den hun vilde sende sin eneste sønn til oss.

Høvdingen så derefter på det andre bildet. Det var et stort hus omgitt av en vakker have.

— Hvad er det?

— Det er min fars hus. Der er jeg født, og der bodde jeg.

— Og hvorfor har du reist i fra det store, vakre hus og kommet til oss og bor i denne hytte?

— Fordi jeg elsker dere, svarte misjonæren. Jeg vil så gjerne at dere skal ta imot min Herre Jesus og bli lykkelige.

— Du må elske oss høit, siden du reiste fra all og kom hit til oss fattige mennesker.

Uten håp og uten Gud.

Den kjente opdagelsesreisende Sven Hedin forteller bl. a. følgende gripende beretning fra sine reise i Tibet:

En kald regnværsdag kom Hedin til inngangen av en grotte, i hvilken en eneboer tilbragte sin trostøse tilværelse. Han hadde nuset seg inn i et trangt rum, ca. fem skritt langt, bak en tykk mur. Der var intet vindu, bare en liten glugge, hvorigjennem eneboerens føde blev bragt inn. Hver 19. dag kokte han sig litt te.

— Hvad heter han? spurte Hedin en budhistmunk som fulgte ham.

— Han har intet navn, svarte munken, og selv om vi visste det, tør vi ikke uttale det. Vi kaller ham «Hellighetens uoverstrålede juvel».

— Har han noen slektninger? — Vi vet det ikke, og om så er, vet ikke hans slektninger at han er her.

— Hvor lenge har han levet på denne måte?

— For tre år siden gikk han inn og vil bli der til sin død.

— Kommer han aldrig ut i lyset?

— Nei, han har avlagt den strengeste ed på å bli i hulen til livet utslukkes.

— Men får han ikke hjelp i sykdomstilfeller?

— Nei, han må ikke tale med noe menneskelig vesen. Bliir han syk må han tålmodig vente til han blir bedre, eller dør.

— Og man vet aldri hvorledes han har det?

— Nei, man vet intet før døden nærmer sig. Et fat med mat blir hver dag satt inn i gluggen og hver 16. dag litt smør og te. Dette tar han til sig og setter det tomme fat tilbake. Når vi finner fatet urørt, vet vi at han er syk. Har han heller ikke neste dag rørt det, vokser vår sorg. Og når det er gått 6 dager uten at han har tatt næring til sig, antar vi han er død og bryter inn i cellen.

For tre år siden, forteller munken videre, døde en som på denne måte hadde tilbragt 12 år. For 16 år siden døde en, som hadde levet 40 år i ensomhet og derav 20 år i fullstendig mørke. En tredje levde 69 år fullstendig avstengt fra lyset. De som våger å tale til de som på denne måte har avsondret sig fra verden, vil være evig forløst. Dessuten vil den innesperrede tape 3 års «fortjeneste».

Disse innesperredes arbeid består i å sitte på huk i en krok natt og dag og fremsi sine bønner, som de kan utenad, eller de leser av hellige bøker.

— Han har altså lys der inne? — Ja, det står en liten trelampe på et bord, men når lampen slukner er det belgmørkt.

Utenfor har han det nest henrivende landskap, høie fjell, store skoger, rindende elver, den blå himmel og fuglens sang. Men en sådan stakkars innemuret munk har sett alt dette for siste gang.

En frisk og kraftig ung mann var gått inn i en slik celle. Etter 69 års innesperring skrev han en dag på sitt matfat, at han ønsket å se solen før han døde. Han blev da ført ut. Legemet var da skrumpet inn så han var ikke større enn et

barn. Legemet var som knokler overtrukket med pergament. Håret hang i hvite, tittede tjuvser og hans negler var vokst ut til uhyre klør. Da han kom ut i lyset dode han.

Stakkars mennesker, hvor de er bundet av satan.

Hvem vil gå til dem med ordet om at alt er fullbragt? Jesu ord: «Gjør alle folk til disciples», gjelder også disse stakkars mennesker. Snart er høstens korte tid forbi. Tjenerne vender hjem fra marken. Mesterens: «Vel gjort» skal hilse mange. — Å, hvor jeg ønsker å være en av dem!

G. I.

Nytt barneblad.

Et nytt barneblad har i disse dager sett dagens lys. Det er «Barnerøsten», utgitt av br. Stefan Trøber, Sarpsborg. Bladet er sendt en del forsamlinger som prøvenummer. Utgiveren har allerede fått mange lovord for sitt blad. Barnerøsten er litt større enn søndagsskoleblad i almindelighet og er bygget utover den almindelige ramme. Istedetfor en 2—3 lange stykker, er dette barneblad gjort særlig interessant med forskjellige småstykker som er lettest og egnet til å fange barnas interesse. Med det grundige kjennskap broderen har til barnearbeid, har han de beste betingelser for gjennom bladets spalter alltid å stå i kontakt med de små barnehjertet.

Det har lenge vært på tale å få et eget barneblad for de frie venners søndagsskoler.

Når nu Barnerøsten er kommet bør også de fries søndagsskoler i stor utstrekning benytte sig av anledningen og tingne bladet. Det koster fritt tilsendt kr. 1.50. Søndagsskoler får stor rabatt.

Bladet utkommer med sitt første nummer til nyttår.

Skriv snarest og bestill bladet. Adr.: «Barnerøsten», Post box 32, Sarpsborg.

Re d.

Religiøs diskusjon.

Noe av det som gjør det vanskelig for opriktige kristne, er religiøs diskusjon. Nettopp det de tror, v et de ikke. Mennesker har hver sitt synspunkt overfor de forskjellige stridsspørsmål, og alle sammen fremkaster de hvad de anser for å være antagelige argumenter.

John Bunyan befant sig i en noenlunde lignende stilling og ga et godt eksempel som mange av oss idag bør efterfølge:

«Når jeg ser mig selv ute av stand til å dømme, vil jeg ta min tilflukt til bønn på denne måte: «O, Herre, jeg er en dåre, ikke i stand til å skjelve mellom sannheten og villfarelsen. Herre, overlatt mig ikke til min egen blindhet, når jeg enten skal billige eller forkaste denne lære. Er den av Gud, så la mig ikke forakte den, er den av djvelen så la mig ikke anta den. Herre, jeg legger min sjel ved dine føtter i denne sak: jeg bønnfaller dig dydykt: La mig ikke komme tilskammels!»

— En har den nådegave å drive lårene inn i stallen; men en annen å fodre dem der, så de ikke hungre.

STORT og SMÅTT

KJENNETEGNET

Idet jeg nylig sammen med en venn som kjente en del til de kinesiske skikker, betraktet noen misjonsbilleder, blev jeg overrasket ved den plutselige bemerkning:

— De er kristne.

Jeg så nøiere efter på billedet. Det var en kinesisk far med sitt barn på sine armer og sin hustru sittende ved siden av.

— Hvordan vet du det? spurte jeg, idet jeg ikke kunde se noe på billedet som antydte at de var kristne.

— Ser du ikke at faren har barret på sine armer? Ingen hendisk kineser vilde gjøre dette, var svaret.

* SØKTE EFTER LYKKEN

Har du hørt om mannen som søkte etter lykken? Han lette vidt og bredt ute i den vide verden, men fant ikke hvad han søkte og vendte hjem igjen. Hjemme ved stuedøren ser han en skikkelse:

— Hvem er du, spurte han.

— Lykken, var svaret.

— Og jeg som har faret verden rundt for å gripe dig.

— Og jeg har sittet her og ventet på dig.

KIRKE ELLER BUTIKK?

Sogneprest Janke i Vestsidens kirke, Frøstad, skriver bl. a.:

«Jeg vil pålegge menigheten den selv-sagte ting å komme presis. Det er et uettergivelig krav. Folk som vil gå i kirke, må stå op så tidlig, at de kan være på sin plass når gudstjenesten begynner. Aa komme 5 minutter efter er galt,

10 minutter efter er verre. Og det taltske taler ut at folk kommer under hele albertstjernen. Og når så dette kommer, at iok går under prekenen, efter prekenen, under korkebben, ja midt under utgangsbønnen, da får man spørre sig selv om det er i Guds hus, man befinner sig, eller om man muligens skulde være kommet inn i en butikk. For det er det jo sikk, at man kommer og går når man vil. At man dog kan være en slik sørgelig og forledelig taktlosheit»

Være meddele prestens at hovedmengden til kirken heretter vil være stengt fra gudstjenestens begynnelse til dens slutt.

Me. PEHRSON.

Vi bringer her et lite bilde av den kvinnelige evangelist Me. Pehrson og hennes sønn, som let er meningen skal overta virksomheten efter henne. Begge var nylig på besøk i England. Me. Pehrson har gjort sig særlig bemerket over i Amerika ved å ta «kunsten» tilhjelp, idet hun lar sine predikener illustreres ved hjelp av tabler m. v.

Menighetstukt.

«Byd Israels barn at de skal skikke enhver spedalsk og enhver som har flod, og enhver som er uren ved lik ut av leiren. Både menn og kvinner skal i skikke ut, — at de ikke skal gjøre dens leire i hvis midte jeg bor, urene. Og Israels barn gjorde, således — likesom Herren hadde talt». 4. Mos. 5, 1—4.

Herren bodde i Israels barns leir, og hans øine hvilte over dem. Tenk hvilken hellighet. Hvem er et folk som Gud holder sig nær til?

Det var i sitt forløste folks midte Gud hadde tatt bolig. Men Gud er hellig, derfor fordrer hans nærværelse renhet og hellighet innenfor leiren, og tukten blev ildovendig om Gud fremdeles skulde gå med dem. Derfor ber han dem å skikke ut av leiren de spedalske m. fl. Denne befaling adlyder de, og utfører den slik som Herren hadde gitt dem tilkjennet.

Israels menighet er i denne henseende et forbilde for den nytstamentlige menighet — Kristi menighet. Innen denne menighets midte bor Herren. «Hvor to eller tre er samlet i mitt navn, der er jeg midt iblandt dem», sier han. — «Hans hus er vi», heter det i Hebr. 2, 6. Og i Tim. 3, 15 står det at «Guds hus er den levende Guds menighet».

Men likesåvisst som Herrens hellighet fordrer utøvelse av tukten innen Israels menighet, så fordrer han den ikke mindre innen menigheten i vår tid. Legg merke til Jesu ord i Matt. 18, 15 flg. og 1. Kor. 5.

Spedalskhet, flod og berøring av en død er billeder på synd og villfarelse i lære. Det er det som besmitter menigheten og den enkelte i denne tids husholdning.

Der hvor ikke synden og villfarelsen dømmes, der besmittes man og blir uren. Skal renheten og åndskraften beholdes, da må det onde ikke forsvarer og hyldes, men dømmes og tuktes og på den måte gjøres kraftesløs.

«Rens derfor ut den gamle surdeig, så i kan være ny deig, likesom I er usyrede». 1. Kor. 5.

En engelsk forfatter sier blant annet innledning av denne sak:

«Hvad hadde vel følgende blitt hvis Israels barn hadde vegret sig for å etterkomme befalingen om å skikke ut av leiren de spedalske? Om de hadde sagt: «Disse spedalske er ikke fullt israelitter som vi, og de har likeså stor rett til alle velsignelser og goder i leiren som vi. Vi mener derfor at det ikke er rett av oss å skikke dem ut av leiren. Hvad skulde Gud ha svart på en slik innvending?»

I Josva 7 finner vi et svar så alvorlig det kan sig. Begjærligheten hadde undfanget i en av menighetens lemmers hjerter, og synden fødtes. Akan stjal en babylonisk kappe og en gullunge av det bannlyste gods. Men hadde da menigheten som sådan noe å gjøre med det? — Ja, det er nettopp det alvorlige. Hør hvad Herren sier til Josva:

«Israel (ikke bare Akan) har syndet og overtrådt min pakt som jeg bød dem. De har tatt av det bannlyste gods og de har stjålet, og de har fordulgt, og de har lagt det

iblandt sitt fol. Og Israels barn skal ikke kunne holde stand for sine leders asyn, de skal vende sine ender ryggen, i de er kommet under hann; jeg vil ikke mer være med eder dersom I ikke utryddet det banlyste av eders milde.

Gud er sare ioterdelig i de helliges hemmelige råd og frykter for alle dem som er omkring hann (Salm. 80, 8).

Hvordan henger det sammen? Menigheten var et samfund, Gud bolig iblandt dem gjorde dem noe helt, og det i den grad at en synd var alles synd. «En ten surdeig syrer hele deigen».

Alle som er lemmer av Guds menighet, er underkastet menighetens domsrett. Denne må overes mot alt som er i strid med Herrens hellighet, ti Gud har bolig i menigheten. Dette lærer apostelen oss tydelig i 1. Kor. 12—13, hvor han sier: «Ti hvad har vel jeg med å dømme dem som er utenfor? Dømmer ikke også bare dem som er innenfor? Men dem som er utenfor, skal Gud dømme. Støt dog den onde ut i eder!»

Så langt nevnte forfatter. Brødre og søstre, la oss danne et gjerde omkring hverandre og vær re hverandres støtte!

Eft. Budbæreren.

Død, hvor er din brodd?

Da miss Haverkal under sin sygdom lå med sterk feber, sa hun med stille hengivelse i Guds vilje: Guds vilje er skjøn; han begår ingen feiltagelser.

Da hun sa farvel til en av sine læger, sa hun:

— Tror De virkelig jeg skal dø?

— Ja, svarte han.

— Idag?

— Sannsynligvis.

— Herlig, utbrøt hun, det er min sten for godt til å være sant. Og det hun sa opad med et smil til kraftfiset hun: Herlig å være så nær himmelens porter!

Senere, da avskjedstimen kom, la hun sig ned i putene, foldet armene over brystet og sa: — Se, nu er det overstått! Salige hvile!

Hennes ansikt strålte av glede, som syntes å bryte inn i hennes sjel, og de som iaktok henne syntes at de så ut som om hun skuet kongens hans skjønhet. Hun forsøkte å syngte, men efter en vakker tone svigte stemmen, og hun var gått bort for å være med Herren.

Fagreste blomst.

Der er en blomst med 'iljeskjøn' blev gitt for den runden er.

Den rakes fra vår Herres muffe til hilsen i hans gjenkomststue.

Dens duft, når den er plantet i sjelen, gir Maria-sinn.

Den gro i våre hjerters bedd den heter Jesu Kristi fred.

Jørgen Mo

Til ettertanke.

— Fortell intet ond om et menneske, hvis du ikke vet det. Og dig selv, hvorfor du forteller det ikke har skulde v

Utgitt ved ea redaksjonsk

Sarpsborg, Glommens trykkeri